

MICALET TEATRE

El drac

Manel Cubedo

Dibuixos: Felip Baldó



PREÀMBUL

Abans d'apagar-se els llums de la sala comença la música; uns segons després d'escoltar-se aquesta, una veu de dona crida.

VEU DONA. ¡Nelet! ¡Nelet!

VEU NELET. ¿Què vol mare?

VEU DONA. Torna prompte, has d'anar a València a fer unes comandes.

VEU NELET. No patisca, només revisaré les xarxes per si de cas. De seguida torne.

VEU DONA. Vés amb compte, fill.

VEU NELET. L'albufera és tranquil·la, mare. No hi ha perill.

La música canvia el seu to, els llums de la sala s'apaguen amb la major suavitat possible.

ESCENA I

En tornar els llums apareix l'albufera. Unes barques creuen l'horitzó d'un costat a l'altre. S'escolten les veus d'uns pescadors.

VEU 1. ¡Nelet! ¡Nelet!

VEU 2. ¿On t'has ficat xicot? Contesta.

VEU 3. ¡Nelet! ¡Nelet!

VEU 1. ¡Ei! Vosaltres. ¿Heu vist alguna cosa?

VEU 2. ¡Res! És com si se l'haguera engolit l'albufera.

VEU 3. Això és impossible, deu estar encallat en algun canyissar.

VEU 1. Seguiu buscant, no podem donar-lo per perdut tan prompte.

VEU 2. ¡Seguirem mentre hi haja llum!

VEU 3. ¡Mentre hi haja llum!

VEU 3. ¡Nelet! ¡Nelet!

TOTS. ¡Nelet! ¡Nelet!

Els homes segueixen cridant mentre la música es fa més present fins a tapar les veus dels pescadors. En primer terme apareix a mena de NARRADOR un titella amb un

semblant molt paregut a l'escriptor Vicent Blasco Ibáñez.

NARRADOR. Açò que ara veieu va passar quan València era una ciutat xicoteta i el seu perímetre estava demarcat per una muralla de la qual ara sols queden dues portes: les de les Torres de Quart i les de les Torres dels Serans. L'Albufera era un immens llac i, d'ella, se'n podia traure molta pesquera; la gent vivia tranquil·la preocupant-se sols dels seus assumptes. És per això que els esdeveniments que ara veureu, sobresaltaren l'existència d'aquesta gent que, aparentment, no tenia més problemes que els quotidians.

Apuja el to de la música mentre les barques desapareixen per un lateral, el sol es pon mentre la figura de Blasco es confon amb la penombra.



ESCENA II

El «ric-ric» dels grills anuncia la nit a la marjal; uns joves caminen amb cura illuminant-se amb fanals.

JOVE 1. És per ací, estic convençut.

JOVE 2. A mi tot açò em sembla una pèrdua de temps.

JOVE 1. ¿Què dius? El que passa és que has de tindre paciència. El món no es va fer en un dia. No desesperes, de segur que aquesta nit és la teua.

JOVE 2. ¿Què et fa estar tan segur?

JOVE 1. Mira, quan una cosa eñ vol amb força, no hi ha cap obstacle per obtindre-la. Tot s'aconsegueix amb voluntat.

JOVE 2. Sí, sí. Això també ho diu mon pare.

JOVE 1. Veus, si ell ho diu és perquè té raó. ¡Au! ¡Endavant! Sense cridar massa i amb compte, no caigues a l'aigua.

JOVE 2. Sí, sí. Que ja seria la segona vegada.

JOVE 1. Vés per aquell camí i ja saps: *(Amb veu baixa.)* ¡Trellat, trellat, ix del forat!

JOVE 2. *(Imitant el primer.)* ¡Trellat, trellat, ix del forat! ¡Trellat, trellat, ix del forat! Aquesta nit serà la meua, de segur que em faré assenyat

i llest. Ningú no es burlarà mai més de la meua ximpleria. ¡Trellat, trellat, ix del forat!

Sense parar de dir açò se'n va.

JOVE 1. Si no ix, ja saps, dónes la volta i tornes dins d'una estona. Jo buscaré per ací. Trellat, trellat, ix del forat. Trellat, trellat...

Entra un altre jove amb molta xanxa.

JOVE 3. ¿Què? ¿Ha tornat a caure?

JOVE 1. A l'engany sí, a l'aigua encara no.

JOVE 3. ¡Quin babau! Sembla mentida que puga ser tan innocent.

JOVE 1. Eixe no està acabadet. Ja veuràs, li'n tinc preparada una altra que...

VEU JOVE 2. ¡Aaah!

JOVE 1. Espera, ara cau a l'aigua.

S'escolta un soroll d'alguna cosa que cau a l'aigua.

JOVE 1. (*Rient.*) Una altra vegada. Amb aquesta en van tres.

JOVE 3. (*Rient.*) No escarmentarà.

JOVE 1. Anem, no siga cosa que s'ofegue.

Els dos joves corren cap al lateral per on se n'havia anat el JOVE 2. Al cap

d'uns segons apareix aquest últim molt espantat.

JOVE 2. ¡Ai! ¡Ai! ¡Quin esglai! És horrorós. Mig enfonsada en l'aigua hi havia... hi havia una barca destrossada, sense voler he entropesat amb ella, s'ha soltat del canyissar i s'ha enfonsat del tot. Crec que és la barca del Nelet. M'ha semblat veure'l mort i amb els ulls oberts. ¡Ei! ¿On esteu?

JOVENS 1-3. *(De lluny.)* ¡Aaah!

Soroll de caure a l'aigua.

JOVE 2. Aneu amb compte, no caiguen. És molt perillós.

JOVENS 1-3. ¡Socors! ¡Socors! ¡Estem atrapats, no podem eixir!

JOVE 2. ¡Ui! Han caigut a l'aiguamoll. ¿Què faig?
¿Què faig?

JOVENS 1-3. ¡Socors!

JOVE 2. Trellat, trellat, ix del forat. ¿Què faig? Trellat, trellat, ix del forat.

Escoltant-se encara els crits dels joves apuja el to de la música i es produeix un canvi de llums, apareix el NARRADOR.